

προσθεν επιφάνεια αὐτοῦ εἶναι ὑψηλότερα, ἔχει δὲ ἄντυγα μεταλλικὴν τοξοειδῆ ἔμπρὸς καὶ ὀπίσω. Ἐν γένει τὸ ἄρμα εἰκονίζεται μὲ πολλὰς λεπτομερερείας. Τὰ ὑποζύγια φαίνονται αἰγαγοὶ καὶ διὰ τὴν ἐν γένει κατασκευὴν τοῦ σώματος, τὴν μικρὰν ἠνωρθωμένην οὐράν, τὸ τριχῶτον ἔμπροσθεν ἡμισυ τοῦ σώματος καὶ τὰ ὑποφαινόμενα κέρατα (μὴ ἐπιτυχόντα ἐν τῷ κηρίῳ ἀποτυπώματι). Τέχνη καλλίστη τῆς ἀκμῆς τῶν Μυκηναϊκῶν χρόνων.

Προηγούμενως ὁμιλοῦντες περὶ τοῦ ὕλικου ἐξ οὗ κατασκευάζοντο αἱ σφραγίδες τῆς Μυκην. ἐποχῆς εἵπομεν ὅτι τοῦτο ἦτο συνήθως ἐκ λίθων πολυτίμων καὶ ἡμιπολυτίμων, Ὁ κανὼν ἔμῳς οὗτος δὲν ἰσχύει φαίνεται διὰ τὴν Κρήτην, ἀφ' οὗ τὸ ἡμισυ περίπου τῶν Μυκηναϊκῶν λίθων, ἄς διεξήλθομεν (50 τὸν ἀριθμὸν), εἶναι κατασκευασμένα ἐκ στεατίτου. Φαίνεται ὅτι ἡ ἀφθονία τοῦ στεατί-

του καὶ ἡ ἀποκλειστικὴ τούτου χρήσις κατὰ τὴν προηγούμενην ἐποχὴν (τὴν Μεσαίαν Μινωϊκὴν) εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν σφραγίδων συνετέλεσαν ὥστε νὰ ἐξακολουθήσῃ συγχῆ ἡ χρήσις αὐτοῦ καὶ κατὰ τὴν ὄψιμον Μινωϊκὴν ἐποχὴν ἐν Κρήτῃ.

Ἡ συγχῆ αὕτη χρήσις τοῦ στεατίτου εἰς τὰς σφραγίδας τῆς Μυκην. ἐποχῆς τὰς εὕρισκομένας ἐν Κρήτῃ, εἶναι πρὸς τούτοις μία ἐπὶ πλεόν ἀπόδειξις, ὅτι αἱ σφραγίδες αὗται εἶναι προτόντα Κρητικά. Τοῦτ' αὐτὸ ἀποδεικνύει καὶ ἡ συγχῆ ἐπὶ τῶν σφραγίδων τῶν εὕρισκομένων ἐν Κρήτῃ ἀπεικόνισις τῆς Κρητικῆς αἰγάγου (Ibex Cretica). Ἐπὶ τῶν σφραγίδων τῶν δημοσιευθειῶν ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ εὕρισκω τὴν αἰγαγοὶν εἰς εἰκοσιν ὄλας σφραγίδας.

Ἐν Ἡρακλείῳ μηνὶ Μαρτίῳ 1907

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΞΑΝΘΟΥΔΙΔΗΣ

ΝΟΜΟΣ ΑΙΓΙΑΛΗΣ

Κατὰ τὸ 1906 ἐκομίσθη εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐπιγραφικὸν Μουσεῖον πλάξ ἐνεπίγραφος προερχομένη ἐξ Ἀμοργοῦ, ὁπόθεν καὶ ἄλλαι ἐπιγραφαὶ ὑπάρχουσιν ἐν τῷ αὐτῷ Μουσεῖῳ. Ὡς βοηθὸς τῆς ἐκδόσεως τῶν ἐξ Ἀμοργοῦ ἐπιγραφῶν¹, ἐθεώρησα ἀναγκαῖον νὰ ζητήσω τὴν ἄδειαν τῆς συμπεριλήψεως ἐν τῷ Corpus καὶ τῆς τελευταῖον εὐρεθείσης σπουδαιότητος ταύτης ἐπιγραφῆς. Ἡ ἄδεια μοὶ ἐχορηγήθη εὐμενῶς ἐπὶ τῷ ἔρω τῆς συγχρόνου ἐκδόσεως ταύτης καὶ ἐν τῇ Ἀρχ. Ἐφημερίδι, τοῦθ' ὅπερ εὐχαρίστως ἀπεδεξάμην. Κατωτέρω δὲ παρέχομεν καὶ εἰσαγωγὴν μετὰ σχολίων ἐκπονηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐντρίβοῦς εἰς τὰ τοῦ Δικαίου παρ' Ἑλλησι κ. E. Ziebarth.

Ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐπιγραφῆς, ἧς ἡ ἀνάγνωσις ἐπὶ ἐκτύπου χάριτος καὶ φωτογραφίας γενομένη, ἦτο δυσχερεστάτη, ἅτε καὶ λίαν ἐφθαρμένης οὐσης, ἔχει οὕτω:

¹ Ὁ συντάκτης εἶναι ὁ Γάλλος ἀρχαιολόγος κ. Jules Delamarre.

Ἄλεξιμάχος ὁ Κριτολάου υἱός, Αἰγιαλεύς, ἀπέθανεν ἐν τῇ πατρίδι νέος ἔτι, ὡς φαίνεται, καὶ πιθανῶς ἐν τοῖς ἐφήβοις διάγων, κατὰ τὸ τέλος τοῦ 6' π.Χ. αἰῶνος. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Κριτόλαος¹ πρὸς μνήμην τοῦ υἱοῦ ἔδωκε κεφάλαιον δισχιλίων δραχμῶν, ὅπως ἐκ τῶν τόκων τελῆται κατ' ἔτος δημοθoinία καὶ ἀγὼν μετὰ λαμπαδηδρομίας καὶ θυσία. Ἀποδεχθεὶς διὰ ψηφίσματος ὁ δῆμος τῶν Αἰγιαλέων τὴν δωρεὰν διώρισε τρεῖς ἀνδρας πρὸς σύνταξιν νόμου καὶ περὶ τοῦ δανεισμοῦ τοῦ κεφαλαίου καὶ περὶ τῆς δημοθoinίας, τοῦ ἀγῶνος καὶ τοῦ ἀφρωϊσμοῦ τοῦ Ἄλεξιμάχου. Τὸν συνταχθέντα νόμον περιέχει ἡ ἡμετέρα ἐπιγραφή, ἧτις ἔχει μήκος 0,43, ὕψος 1,55, στίχους δὲ 134.

Οὐχὶ μικρὰς ὁμοιότητας πρὸς τὴν ἐξ Ἀμοργοῦ

¹ Ὁ πατὴρ τοῦ Κριτολάου ἦτο πιθανῶς ὁ ἀναφερόμενος Ἐπιγράτης ὁ πάλαι ἦδη ἀφρωϊσθεὶς. Πρὸς τὸν κατάλογον τῶν ἐπιγράτων IG, XII 7, 425 Ἀλ[κ]ι[μ]έδων Ἐπιγράτους. Ὁ κατάλογος οὗτος κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην δὲν εἶναι τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ τοῦ 6' π. Χ. αἰῶνος, ἐπειδὴ ἔχει τὸ Ἑρμεί καὶ τὸ Λεύκιος ἀντὶ Λουκίου.